

Mercan

— Fulya Codal · 04 Şubat 2012

...

önce can yakmak gerek
akrebin zehrini neden kendine akıttığını anlamak için...
sonra ölmeyi bilmek gerek
dayanılmaz olduğunu kabullenmek için

-ne çok yenildik aşka oluk oluk kanamak için

I-
kırık imgeler
öksüz özneler
bir çığlıkla kopan med-cezirler
ve kekeme hafızayla ezber edilen replikler

bir kadının iç kanaması / failine ulaşamayan ölümler
ölümler evet
en çok ölümler / yaşanılması

isyanımdan yakala sesimi
direnişlerimi derinlerine sakla

sorgulama hiçliğimi
daha fazla kanatma artık kalbimi
delirmek için ne çok sebebim var
belki yaşamak
gecikmiş bir kavga
yaşanmamış bir aşk kadar kutsaldı...

mercan vurgunu bu
hepimiz ağlarken hassasız
mercanın suyun içinde yumuşayıp
sudan çıktığında sertleştiği gibi
katıyız hiddetliyken hepimiz

küskünlüğümüz bir çıkırıta
doluyor kendine sarıla sarıla...

II-

üzerime yalpalama / beni unut benliğim
alışkanlık bu bildiğin...

beni savur ötelere
ellerim riya / gözlerim yalan
sözlerim eksik kokuyor
unut gülüşümü...

uzaklaşan o trenle uğurladım neşemi
arda kaldım
orada kaldım

bu yalan benim hadi benliğim
uzasın dilim ve sızlasın artık burun direğim

düşünüp yazmaktan / yazıp düşünmekten
uykumu bulamadığım bir gecede
sabaha varana dek
öldü sandığımız insanlar için
yanılgılarımız bir enkazın tuğla yığını gibi
yıkımlardan geçti
sürgün edildiğimiz hayasız yağmurlarda

III-

her defasında yaralarım tuz basıp
incecik bir bıçak üzerinde cambazlık yaptırıyordun

lekelediğin sevdayı
hayıflanmıyordun
hazin bir süreçten geçiyordu sabrımız
tuhaf anekdotlar uyduruyordum geleceğimiz için
ki gelecekten söz etmek için fazla çaresizdim
avuçlarıma bıraktığın güz mermilerini
bir dramın orta yerine sıktım

ve, an öldü...

-kısasa kısassa bu

-bu oyunda 'biz' yoktuk / neden

IV-

sümbül kokusu geldi ilk başta
usturayla kazıyorken aşkı
esrik bir düşe uyandım
sevginin sürmeleri akmıştı yüzüme

esen bir harla yandı derim
-ne zaman sevsem, hep böyle yanarım-
öyle hazin, öyle gereksiz
öyle coşkulu

ah! diyordu şair / kaçaktı
'korumak istiyordu böylesi zamanlar için eşkıyalığını'
Seyduna damarlarıma akıyordu

ağaçları yorgun argın bir ormanda bıraktık
matarasına partizan türküleri doldurup
kendimizi yardan aşağı bıraktık
çok hırpalandık

mevsim yorgundu
aylardan dokunuş
ve gitmek her hangi bir gün adıydı

V-

şimdi an, heveslerce yağmur öpücüğü
bir kadının gözlerinde parlayan
ve ışıldayan bir sancı

ah benim kanamalı aşkım
heder olduk baki bir yalnızlığın koynunda
eylemlerde koşar adım heveslerle militan olduk
bu kimsesizliğin sarkacında kaçınıcı döngümüz

mimlenmiş dudaklarını bana ver
yorgun argın yokuşlardan aşağı salayım aklımı
siyah bir gül kadar ihtişamlı / kanım gece kokuşlu aksın

sözler vardır yardan hallice acılarla gelen
bağnaz cümlelerin içinden sıyrılamayan
balçığa bulanmış sahihsizlikler vardır

hadi şair
yosun kokulu bir aşk doğur
yetim olsun imgelerin
kekeme halimle ezber etmezsem namerdim...

fulya/ağustos2011

....